

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného JUDr. Renatou Volnou, advokátkou se sídlem Brno, Pellicova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 113/2004 – 16, ze dne 16. 12. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Renatě Volné **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč, která jí bude vyplacena do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-624/LE-PA04-PA03-2004 ze dne 16. 9. 2004. Tímto správním rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť ve správním řízení bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatel

podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Soud pak v rozsudku dospěl k závěru, že došlo k naplnění ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť stěžovatel podal žádost o azyl po udělení správního vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve, protože mu v tom nebránily žádné objektivní okolnosti. Žalovaný podle soudu nepochybil, jestliže žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) azylového zákona a proto krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a sice, zda je možno na jeho případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. k) azylového zákona. Uvádí, že do ČR přicestoval v roce 1997, vyřízení pracovního víza svěřil známému, který jej však nevyřídil, proto v ČR pobýval nelegálně, porušil právní předpisy ČR, ale před odchodem do ČR byl na Ukrajině pronásledován. Správní orgán se měl zabývat tím, zda nelze jeho případ podřadit pod ust. § 12, resp. § 14 zákona o azylu, případně, zda neexistuje překážka bránící vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Správnímu orgánu vytkl, že se nezabýval rozhodnutím o překážce vycestování, čímž se dostal do rozporu se zákonem o azylu a s mezinárodněprávními závazky ČR obsaženými v článku 33 odst. 1 Ženevské úmluvy, který koresponduje se zněním § 91 odst. 1 písm. a), bod 1 zákona o azylu a neposuzoval, zda mu v případě návratu do země původu nehrozí objektivně jednání popsané v tomto článku. Tím se správní orgán dostal také do rozporu s článkem 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému či ponižujícímu zacházení, který byl transponován do ust. § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu a proto měl správní orgán povinnost před vydáním rozhodnutí zkoumat, zda mu nehrozí jednání vymezené článkem 1 této Úmluvy. Povinnost zabývat se před vyhoštěním cizince z území hrozbou mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení v přijímací zemi vyplývá pro ČR i z článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Z uvedeného pak vyplývá, že správní orgán má povinnost zabývat se situací v zemi, do níž bude osoba nucena vycestovat a které se nemůže zprostit ani v případě, pokud zhodnotí žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krajský soud pak nesprávně posoudil postup správního orgánu při rozhodování o žádosti o azyl z hlediska vad řízení spočívajících v porušení zásad řádného procesu ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu, jakož i porušení příslušných ustanovení zákona o azylu. V doplnění kasační stížnosti zástupkyně stěžovatele namítala, že se správní orgán nezabýval podmínkami udělení azylu podle § 14 azylového zákona a tato vada řízení ovlivnila zákonnost rozhodnutí krajského soudu, který měl rozhodnutí správního orgánu zrušit. Namítala dále, že v uvedené věci měl jednat a rozhodovat senát, nikoliv samosoudce a tudíž soud byl nesprávně obsazen. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel učinil prohlášení o azylu dne 12. 9. 2004 poté, co bylo dne 6. 9. 2004 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z přechodného pobytu na území ČR a poté, co mu bylo dne 7. 9. 2004 v Zařízení pro zajištění cizinců P. předáno sdělení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR, rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. a poučení o možnosti požádat o udělení azylu. V žádosti o azyl ze dne 14. 9. 2004 uvedl, že do ČR přicestoval v létě 1997, protože mu na Ukrajině vyhrožovala mafie, která mu dlužila peníze a v protokolu o pohovoru ze dne 15. 9. 2004 doplnil, že po půl roce pobytu v ČR

mu známý přislíbil vyřídit formality spojené s pobytem, pracovním povolením a pojištěním, jemuž také odevzdal pas a až v roce 2004 zjistil, že nemá legalizován pobyt ani pracovní poměr. Teprve po zadržení a umístění do zařízení pro cizince podal žádost o azyl a protože nemá doklad ani platné vízum, žádostí o azyl se také snaží o legalizaci svého pobytu na území ČR. Před příjezdem do ČR měl problémy se soukromými osobami, které mu nevyplatily vydělané peníze, proto jim způsobil škodu, jejíž náhradu odmítl zaplatit a proto mu vyhrožovaly fyzickou likvidací. Žádné jiné problémy na Ukrajině neměl, nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, nikdy nebyl politicky aktivní.

Podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, podal-li žadatel žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně i řízení probíhající před soudem i správním orgánem v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění Nejvyššího správního soudu byly v daném případě skutečně dány důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné z důvodu uvedeného v ust. § 16 odst. 1 písm. k) azylového zákona. Ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu po zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR, po rozhodnutí o zajištění a poté, co byl poučen o možnosti požádat o udělení azylu. Na Ukrajině měl problémy pouze se soukromými osobami a poté, co mu bylo vyhrožováno se na policejní ani na žádný jiný příslušný orgán se žádostí o pomoc neobrátil. Žádostí o azyl sleduje legalizaci pobytu na území ČR po sedmiletém nelegálním pobytu a zaměstnání v ČR. Během této doby o azyl nepožádal, nic mu v tom nebránilo, navíc na počátku pobytu v ČR měl v úmyslu legalizovat pobyt pracovním povolením a pojištěním. Za těchto okolností byly ve správním řízení splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný ve lhůtě 30ti dnů ode dne zahájení správního řízení o udělení azylu přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, čímž došlo k vyloučení posouzení žádosti podle § 12 zákona o azylu. Podle zjištění Nejvyššího správního soudu se stěžovatel dále namítaného azylu podle § 14 ve správním řízení nedomáhal a správní orgán sám humanitární důvody v řízení neshledal. Proto správní orgán následně ani krajský soud neměly povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu podle § 12 a § 14 azylového zákona, jak se stěžovatel domnívá. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že došlo k porušení zákona o azylu správním orgánem tím, že ve svém rozhodnutí o překážce vycestování nerozhodl, jak mu ukládá zákon o azylu a jak vyplývá z mezinárodněprávních závazků ČR. Na tomto místě Nejvyšší správní soud v souladu se svou dosavadní judikaturou (např. judikát uveřejněný pod č. 409/2004 Sb. NSS) uvádí, že v případě, kdy žalovaný rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 azylového zákona, je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona výrokem nadbytečným. Za takových okolností nelze žalovanému ani krajskému soudu vyčítat, že se existencí překážek vycestování nezabývaly. S ohledem na toto stanovisko Nejvyššího správního soudu nejsou ani důvodné námitky stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil postup správního orgánu při rozhodování o žádosti o azyl pro vady řízení spočívající v porušení

zásad řádného procesu ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu, jakož i porušení příslušných ustanovení zákona o azylu.

Stěžovatel dále dovozuje existenci důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v tom, že ve věci rozhodl samosoudce, nikoli senát. Tento důvod kasační stížnosti byl zástupkyní žalobce uplatněn po lhůtě (19. 1. 2005), protože stěžovatel nebyl soudem vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti ve smyslu ust. § 106 odst. 3 s. ř. s., umožňující rozšířit kasační stížnost a její důvody ve lhůtě delší než zákonné.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené shodně jako krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 16 odst. 1 písm. k) azylového zákona. Ve vlastním řízení pak nezjistil naplnění řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 azylového zákona podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovené zástupkyni stěžovatele platí stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve výši 2x 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka je ale plátcem DPH zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a), § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se proto přiznává odměna za zastupování a hotové výdaje v celkové výši 2558,50 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu